

Politikai
röpiratok.

94.

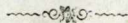
94
725

✓ 100 KÉPVISELŐ

A L B U M A.

3.

(MELLÉKLET A „B. MISKÁ“-HOZ)

PEST,

NYOMATOTT AZ „ATHENAEUM“ NYOMDÁJÁBAN.

1868.

100 KÉPVISELŐ

D^c BALLAGI GÉZA.

(HOSZKISSZÁRZÁSOK)

6

1887

NYELV- ÉS IRASMPÉNTÉK

1887

Almássy György.

Idős legény lenne, ha még nem volna fiatal és fiatal lenne, ha már nem volna idős. Arról nevezetes, hogy szavazások alkalmával a kormányi propositiókra ő szokta tenorbariton hangon először kiáltani, hogy: igen!

Almássy Sándor.

A szelidebb szélsőbalisták egyike; jó külsejű kis gömbölyű szőke ember; ő tette a hevesi ügyben az ismeretes indítványt; a hosszabb periodusoknál lélekzete elhagya s ha készül, mindig rosszabbul beszél, mintha rögtönöz.

Andrássy Gyula gróf.

Nagy diplomatának mondják, de legalább a házban nem látszik annak lenni; a legkisebb észrevétel, melyet a kormány intenióra tesznek, kihozza őt a flegmából; először a szónoknak int fejével, hogy nem úgy van az, aztán szomszédainak magyarázza a méltatlanságot, jegyez, mosolyog, haragszik, lenéz, egy szóval: végig játsza a nyugtalanság valamennyi parlamentképes skáláját; tökéletes ollenété Lónyai kollégájának, ki midőn valami pénzügyi terve ellen a leg-erősebb érvek pattognak, akkor kotorász legeggykedvűbben piros táskájában s oly mély elfoglaltsággal eszi a bombont, mintha az, a mit beszélnek, nem is őt illetné, hanem a japáni mikádót. — Modorában ottho-

niasnak látszik lenni, de ez az otthoniasság erőszakolt s nála be van tanulva minden, egész a kis ujjáig, melylyel, ha valami nem jut eszébe, hajválasztékát szokta megsimitani. A folyó országgyűlés első fölrirta alkalmával gyönyörű beszédet tartott, de miniszteri exposéi nem bírnak sem Horváth Boldizsár rendszerességével, sem azon mélységgel, mely Eötvöst jellemzi. Inkább szerencsés rögtönző s mint ilyen ötletgazdag és elmés; általában inkább belle esprit, szereti az inventiókat, az ugynevezett „szellemi pirouettek“ s az élczeskedést; tán e hajlam nyilatkozott nála akkor is, midőn kormányeszközeinek rendezésekor nem tartotta méltósága alattinak, hogy hivatalos éleclapot alapítson; általában a sajtóra sokat ad s Ludassy Mórban tevékeny és ügyes ágensre talált. Mint kormányzó rendkívül szerencsés; adott a jó isten neki két évi áldott termést, melynek az országos anyagi lendületet — s Asztalos és Miletics-védelmező indítványokat, melyeknek legkihatóbb parlamenti győzelmeit köszöni. Különben lovagias, gavallér ember, sok erkölcsi bátorsággal bir, s azon mély hite és meggyőződése van, hogy Magyarországon minden ember olyan boldog, mint — ő.

Antalfy Károly.

Jött Erdélyből, s hangjával egy szép reggel tönkre tette Beszét és Berzenczeyt, kiket úgy tuldörög, mint „gyemekesirást az égi háboru;“ hozzá képest Kőszegi, színházunk bassistája a gyengébb tenoristák közé tartozik. A fiatalságot igen lekötözte azon indítványával, hogy a leányoknak 24 éves koruk elérése előtt ne adjanak külföldre szóló utlevelet, a mi nem egyéb, mint az egész honleányi sereg megutleveletlenítése, miután egy olyan nőnemű teremtés sem fog akadni, a ki bevallja, hogy ő már több 24 évesnél.

Ányos István.

Sajátlag Ányos bátsi: általános enfant gaté. De még is vannak ellenei, a kik azt mondják, hogy nagyon szeretett volna delegátus lenni s maig is fáj ártatlan szívének, hogy csak 64 szavazatot kapott. (No most, a baloldal kilépése után ezen szelid vágya teljesült.)

Bánó testvérek.

Egyszer a folyosón ilyen párbeszédet hallottam: Szereted hallgatni Bánó Józsefet? — Nem én. — Hát Bánó Miklóst? — De már akkor talán mégis inkább szeretem hallgatni Józsefet.

Benyiczky Gyula.

Apostata! Tudniillik az országgyűlés elején egy nem közjogi kérdésben, midőn arról volt szó, hogy az alkotmány helyreállításáig dolgozzanak é az osztályok vagy ne, a jobboldallal szavazott, — midőn pedig a közös ügyek kerültek szőnyegre, pártállást foglalt s azóta a baloldal egyik leghatározottabb férfja; ezt nálunk apostasiának nevezi azon irodalom, mely fizetett következetességében fogalommal sem bir a jellemfüggetlenségről s pártfegyelem helyett csak pártrabszolgaságot ismer.

Bernáth Zsigmond.

Élő naplója a XIX. század országgyűléseinek. Még mindig hatalmas puskacsó az országgyűlés arzenáljában; egyetlen hibája, hogy kovás és nem perkuszziós.

Berzenczey László.

Tagadhatlanul elmés ember; ötletei mindig derűltséget ébresztenek s kivált azon mimika, mely egé-

szen Megyerire emlékeztet. Hanem beszédeinek logikai összefűzésében eddigelé három gyorsiró betegedett meg s ugyanezen munka miatt Greguss, az országgyűlési napló szerkesztője, kétszer kérte nyugdíjaztatását. Bejárta az egész világot, Chinában magyarokat fedezett föl, nyugodt, kedélyes ember s csak Bolond Miskára haragszik, ha azt mondja, hogy ő a baloldal Besze Jánosa.

Besze János.

Ez meg azért haragszik, ha azt mondják, hogy ő a jobboldal Berzenczeyje; tagadhatlanul van köztük egy kis különbség; Berzenczey akkor ébreszt derűtséget, midőn elméskedik, Besze pedig akkor, midőn nagyon komolyan beszél. Minden oratiójában szemére hányja a szélső balnak, hogy a koronázás alkalmával gyászszert rendeztek s ettek fekete levest, fekete varjút, fekete mákos lepényt s végre ittak rá fekete kávé. Nagyobb viták alkalmával a kormány kanonenfutterje, előre küldik, mert azt tartják, hogy ha ellövik is, nem nagy baj.

Bethlen Farkas gróf.

Tiszteletbeli Lónyai; számokkal ébredik s azokkal alszik el; a nagy politikai kérdésekkel nem sokat gondol, hanem ha háta mögött csak egy nullát kiáltanak el, megfordul s azt mondja: itt vagyok. Szerete:re méltó szikár uri ember.

Bethlen Gábor.

Huszárviselt csinos férfi; az olasz-magyar legióban kapitány volt, hanem a baloldalnál sem közlegény.

Bezerédy László.

Az országgyűlés elején sokszor hallottuk kellemes, de néha csuklásokkal inkommodált hangját. Mond-

ják, hogy azon esetben, ha kilencz miniszteri tárcaza lett volna, a kilenczedik neki jut. Reméljük, van olyan okos ember, hogy ezen kilenczedik tárcaza hiányát nem tartja magára nézve szerencsétlenségnek.

Bobory Károly.

Római katolikus, de titokban reformatus lelkész Czegléden. Politikai „arcanum misticum“-jaival kivitte azt a csodát, hogy a czeglédi vastag nyaku reformátusok ép úgy szeretik s annyi bizalommal viseltetnek iránta, mint saját lelkészük iránt, sőt politikai hitvallásukat érdeklőleg örömeőbb esküsznek a katolikus mester szavaira. A főpapokat nem igen szereti s nagy pénteki szónoklataiban a megváltó kinszenvedései mellett az alsóbb klérus kinszenvedéseiről is megszokott emlékezni. Ha a Madarászpárt győzni talál, püspök vagy superintendens is válhatik belőle.

Boczkó Dániel.

Szelid, értelmes és becsületos öreg ur. Igen hasznavehető pártkatona, csak az az egy baja van, hogy későn asszentáltak. Feledhetlen marad azon jó humora, mikor a korelnökségi vita alkalmával Bernáth Zsigmond ellenvetéseire szeliden odaszólt, hogy tisztelt barátja se fiatalítsa magát olyan.

Bónis Sámuel.

Ki igazítsa ki a jegyzőkönyvet? — Bónis. — Ki mondja meg, hogy az elnök jól tette-e föl a kérdést? — Bónis. — Hát ezzel a módosítvánnyal mit kell csinálni? ki határozza azt el? — Bónis. — Dobranszky nem maradhat békével; ki morzsolja szét? — Bónis. — Bónis itt, Bónis ott és Bónis amott. Ő a jövő országgyűlés praesumtiv elnöke, átalánosan tisztelt és szeretett Samu bácsi és baloldali atyamester.

Bömches Frigyes.

Magyar érzelmű szász képviselő; az utcán örök-mosolygó bonhomme, a szószéken világosság és erély; mint szász, természetesen kormánypárti.

Bujanovits Sándor.

So jung und schon ein jobboldali. Kedves, okos arczu fiatal ember, azon fából való, melyből az államtitkárokat faragják. Előadása kissé tulgyors, de teli kellemmel. Ifju, ki magára vette a nagyatyusi kaputot, de abban is jól mozog.

Böszörményi László.

Nem is bösz, nem is örmény, — a hogy viczczelni szeretik, hanem egyszerű, szelid és értelmes református férfit Zabolch vármegyéből. Imádja a szabadságot, s hogy azt nála a vakbitig fokozhassák — bezáratták. Most már nem meggyőződése, hanem fixa ideái vannak. Journalistai működése nem volt szerencsés s ártott azon tekintélyének is, melyet mint képviselő szerzett, midőn elveit nagyon tisztességesen védelmezett. Beteges ember, hanem dr. Ráth Károly, koronaügyész igen hosszú életet jósolhat neki, mert ha készülő, készült és elkészülendő sajtópörei következményeit mind leakarja vele ületni, akkor tovább kell élnie, mint Matuzselemnek.

Czebrián László.

Minden jó lélek az urat dicséri! Kriptaszag üti meg orrunkat... a régen meghalt szélső jobboldaliak utolsó Mohikánja, ki Andrásy honvédelmi törvényjavaslatát is anarchiára vezető szélsőségnek tartotta. Béke poraira!

Csengery Antal.

Deák Ferencz titkos kabinetjének főszekretáriusa; nagy vis motrix a közdolgok folyásában, kinek tudta nélkül egy hajszál sem görbül meg fejünkön. Makacs, némileg keserű jellem, de mindenesetre tiszteletre méltó; nagy kormánypárti, de nem az, a ki jurat ad verba ministri;“ ha a kormány részéről egy-egy excellentiás bakot lőnek, vagy valami orthodoxabb javaslattal állnak elő, kimegy a teremből és nem szavaz. Az egész országgyűlés folyama alatt egyszer sem szólt, mert azt a beszédet, a mi őt kielégítené, se ő, se más nem tudja megcsinálni.

Csanády Sándor.

„Kérem az elnököt, utasítsa rendre a minisztereket.“ Így kezdte egyszer egyik beszédét. Szikrázó szemü, pattogó szélsőbali férfiú. Szép, értelmes artikulációval beszél, de pointjeit nem tudja felosztani s beszédjeinek vége rendesen elmosódik. Most már nem hordoz fokost, hanem van egy szellemi baltája, melyet minden — lehető alkalommal — Deák Ferenczbe szokott vágni. Nagy fa az önnek Csanády Sándor!

Csernatony Lajos.

Mult októberi beszédje nem sikerült; abban hibázta el, hogy az általános vitánál is rögtönözni akart, pedig arra a legvénebb szónokok is késéülnek. Mint journaliszta: tünemény s azok is, a kik gyűlölik, mohón olvassák.

Csiky Sándor.

Jó szándéku muzsikus, hanem a hegedüje nagyon recseg, és sok olyan újabb kotta van — mint a földhitelezés is — a mit nem ismer. A corpus juris látvilágán felül nem igen emelkedik, hanem ebben ottho-

nos. Azon napot, melyben legalább kétszer nem beszél — elveszettnek tartja.

Dapsy Vilmos.

A kormánypárti hadseregben afféle manipulans őrmester; hasznos, értelmes osztálytag; dialectusában a gömöri jargon kulminál s élvezhetlenné teszi előadását, melynek egyébiránt — dicséretére mondva, — nincs is az az igénye, hogy csillogjon, hanem hogy mozdítson valamit.

Deák Ferencz.

Annyit magasztalták, hogy nekünk — ha ujak akarnánk lenni — okvetlen ócsárolnunk kellene; a „P. Napló“ már annyira ment, hogy kijelentette, miszerint nekünk két fejedelmünk van: Ferencz József és Deák ő felsége. Nagy szónok, hanem még is van két hibája; egyik az, hogy a világosság tulvitt szeretetéből néha iteratiókba esik, a másik pedig: hogy a legcsekélyebb ügyekhez is odaszól s a muzeumi régiségek Párisba szállítását, vagy a házi aukusztika kérdését egyiránt ő dönti el; szeretem a nagy ágyut, mikor réseket tör, apróbb csatározásoknál örömeztőbb hallgatom a kis puskák pattogását; ennek oka egyébiránt nem is annyira ő, mint a jobboldal, mely a legkisebb kérdésben is elvárja, hogy mit mond a „z öreg ur;“ a kormány — mind a nyolcz miniszterrel együtt — távolról sem olyan tekintély, mint ő, a minisztereknek csak mernek néha a jobboldalról is opponálni, de a mint a fegyelem kissé tágulni kezd, megjelenik Jupiter s két hulánus láncsa nem csinál oly rendet, mint az a két olympi szömöldök. — Neve általános arcanum minden hazafiui, vagy jellemgyengesség ellen s a muszka-vezető megnyugtatja magát, a zsoldos író némi önértét csikar kebléből, ha azt mondja, hogy ő D e á k-párti. De nevének ártani ezek se tudtak. — A közéletben rit-

kán beszél komolyan; társalgása tele van kedélylyel és humorrall; feje egy roppant adomatár, melyből a legkeresetlenebb könnyüséggel szedegeti elő tréfás ismereteit; ötletei összeszedésével, melyeket a „kör“ termeiben s az országgyűlés folyosóján hullatott el, halhatlanná tehetné magát valami közepszerű compiler.

Dedinszky József.

„Egy kicsit láttok, egy kicsit nem láttok.“ A képviselői absentiát a komikumig vitte; az igazolások ideje óta nem lehetett látni, s midőn nem rég egy ülésen megjelent s szólani akart, az egész ház a legjözűbb nevetésben tört ki. Egyszer csak valami nyolcz hónapi távollét után megjön s köszönti Deák Ferenczet. — Meghiztál Józsi, mióta utoljára láttunk — mondja neki az öreg ur, így jelezvén a hosszú szabadságidőt, melyet t. barátunk koronként magának engedni szokott. Különb en kellemes organum szónok.

Domahidy Ferencz.

Mikor képviselőjelölt gyanánt lépett föl, programját így kezdte: „elveim jelenleg konservatívek és feliratiak.“ Most pedig ül, nem ugyan a szélsőbalon, hanem ahoz igen közel. De erre azt mondja, hogy ő programját megtartotta, most is conservatív, mert a 61-diki föliratokat szeretné — k o n s z e r v á l n i.

Drágfy Sándor

Az osztályülésekben győződünk meg, hogy értelmes és szép előadásu szónok; a házban nem igen beszél; közel szomszédságában ül Halász Bódi s így soha nem juthat szóhoz.

Eötvös József b.

Sokkal nagyobb ember, semhogy miniszternek született volna; magas, mély, világölelő elméletek s

apró, szűk, köznapi viszonyok; az interconfessionalis törvényjavaslatot előterjesztette, pedig bizonyára csak ép ugy szereti, mint a vastag nyaku Nyári Pál. Beszédei, tanulmánygazdagság tekintetében páratlanok, előadása kissé szakgatott, de többnyire meleg, gyakran pathetikus és mindig lekötő.

Édes Albert.

Ósz fej s boldogságtól repeső két rózsapiros arc; egész életében meglehetett magával elégedve; most sem haragszik senkire, csak ha Keserü Albertnek nevezik; ha jól beszél, nem vigyáznak rá, ha nem jól beszél, lezujják, s így örökké mozgásban tartja az elnöki csengetyüt. Jobb sorsra méltó igyekezett.

Faragó Ferencz.

Terrenuma — bár Makóról jött — a magasabb külügyi politika; midőn másfél óráig beszélt a nagy világ helyzetéről s a ház éljenezni kezdett, hogy már vége van, lélekzetet vön és folytatá: most már uraim térjünk át az olasz kérdésre. Velenczét halálig kívánta védelmeztetni, s hogy ez nem ugy lön, azt bizonyára nem az ő beszédének belátáshiánya okozta, hanem a megváltozott európai helyzet. Beuszt féltékeny reá s midőn a házban volt, el nem rejthető érdekeltséggel szemüvegezte karsu s behatásokra tulfogékony alakját.

Gaizágó Salamon.

A ház fiatal második alelnöke; rokonszenves, megnyerő alak; sok látszik rajta az egykori gondolkodó költőből. Hanem mint elnök nagyon kimért, száraz s tulünnepélyes; ha a gyűléseket most is kardosan, panyókásan tartanók, egész helyén lenne.

Gál János.

Apró kis barna indiai alak, örök érdekeltség és mozgékonyosság; a státusadósságok minden függő, lebegő, rendes és rendetlen számaint ismeri s ha beszélni kezd, folytatni tudja tetszés szerint in infinitum; hanem megvan az a jó tulajdonsága is, hogy mikor jónak gondolja, félbe is tudja beszédét hagyni, anélkül, hogy ez által a „müegész“ valamit vesztené.

Gál Péter.

Keveset beszél, de ha szól, rendszeren a szögre talál; kissé érdes, de nem inparlamentáris; hü baloldali ember.

Giczy Ignác.

Irodalmi műveltségü, derék öreg ur, a ki örökké a törvényjavaslatok közt motoz s mindig tud valamit igazítani és módosítványozni, a mit rendszeren el is fogadnak; egyike azon régi alkotmányos férfiaknak, a kikre igazán ellehet mondani, hogy: „jó az öreg a ház nál.“

Giczy Kálmán.

Szelid, szeretetdus ember, csak logikája és polemiái kérelhetlenek; nemes, elnéző kedély, de sophismákkal ne találkozzék, mert ezeket összetöri, ha mindjárt a miniszterelnökei is; a vitaindításban valódi Oberconducteur, de legnagyobb mester akkor, midőn reosztározni kell; ellenei legerősebbnek vélt argumentumait veszi elő, s valódi orátori khemiával szedi szét. Előadása nyugodt s annyira biztos, hogy alig van rá eset, hogy egy kifejezést vagy csak egy szót is ismétljen. Ő a baloldal egyik vezértábornoka; generalissimusa is lehetne, de vezéri hatalmát szívesen megosz-

totta Tisza Kálmánnal, mert úgy gondolkozik, hogy a támadásra fiatalabb erő kell; ő inkább az elfoglalt posztókat szereti védelmezni s biztosítani a párt erkölcsi diadalait.

Gorove István.

1861-ben igen erélyesen követelte a nemzet számára az önálló pénzt és magyar hadsereget; e szerepet azóta átvették tőle az „ábrándozók“, ő pedig miniszter lett. E minőségben kevesebbet vártak tőle, mint a többi minisztertől, s aztán másfél év alatt a maga szakjában többet tett körülbelül valamennyinél. Mint szónok kiváló szép orgánnal bír, de előadási modora kissé követelő, s ha meggyőz is, megnyer ni nem igen tud. A vám-szerződésnél a czim-kérdés alkalmával nagy osztály-aprilit járatott vele Andrassy, midőn a sectiókban a baloldal által vitatott „Magyarország“ helyett egy „és“-t kellett védelmeznie, s rá aztán másnap maga Andrassy terjeszté elő a baloldali „Magyarország“-ot.

Geduly Lajos.

A szentszék kérdése alkalmával nem ezt támadta meg, hanem a kalvinista kanonokságot védelmezte. Satis.

Gränzenstein.

Még nem hallottuk, hanem csak — láttuk, midőn a temesvári erdőkérdés alkalmával irult-pirult s izzadt is elegendőleg. Pénzügyi administrationális kérdéseknél Lónyai sugója s jobboldali kappelmeister arra nézve, hogy miben lehet engedni a baloldalnak s mit kell okvetetlenül megszavazni; a signált rendesen torzomborz bajuszával adja meg.

Gubody Sándor.

Beszédei szélsőbali szerelmi vallomások, melyeket csak a hozzá legközelebb ülők számára szokott bizalmasan elszuttogni; fehér szakála festőileg mozog s közelebről értesültek azt mondják, hogy vasuti kérdésekben sok szakértelemmel beszél.

Halász Boldizsár.

Azon hiedelemben van, hogy a képviselőnek minden forintnyi diurnumért egyszer, s így naponként ötször kell beszélnie; ez hazafiui kötelesség; e hiedelmet buzgón is érvényesíti, sőt — ha szerét teheti — lekvitelt a kvártélypénzt is. Sok „eláll“-t és czáfolatot kell kiállnia, de jó kedélyét se a házban, se azonkívül nem veszti el. — No ma egyszer végre jól beszéltél Bódi — mondja neki Deák Ferencz. — Barátom — felel vissza ritka igénytelenséggel — a biliárdon is csinál néha az ember d'isznót.

Halmossy Endre.

A jobboldal egyik in tabulált quantitása volt, mig aztán a miniszterium által kitelekkönyveztetett. Kellemes organuma van.

Hodossiu József.

Egyike azon nemzetiségi apostoloknak, kik a házakusztikájának kérdését is nationalis szempontból vitatják. Nagyon irigyli Marcelláriutól azon népszerű ötletet, hogy a házban oláhul kezdett beszélni.

Hollán Ernő.

Érdekes barna alak, most is meglátszik rajta az egykori péterváradai magyar geniefőnök; a közlekedési miniszteriumban Mikó mellett ő a tulajdonképeni lokomotiv s mint ilyen a ház előtt többnyire ő védi a közlekedési szakterveket; kellemes, szép hangja van s beszédei is — a nem igen emelő vasutszárnyak daczára — mindig bizonyos forma-nivaura tudnak emelkedni.

Horváth Boldizsár.

Eláradó, de mindig tartalmaz s meleg előadásu szónok; szereti a kothurnust és mi is szeretjük ezt, kivált mióta divatban van szónoklatilag mezitláb járni; beszédeiben gyakran valódi erejére emelkedik a páthosz s teljesen imponál; midőn egyszer Maczellariu interpellatiójára felelt, eszünkbe jutott egy drámai mondas: „ha az oroszlan méltónak találná, hogy összetépje a hitvány csibét...” — ő méltónak találta, s a dák csibét csakugyan a száanalomig összetépte. A miniszterek közt legtöbb igaz hajlammal bir a reformokra. Mint ember egész a tulságig philanthrop. Titokban baloldali.

Horváth Lajos.

Másfél évig semmit sem tudtunk róla, hihatták volna akár János Pálnak; a közös ügyek tárgyalásakor beszélt először s rögtön figyelmet keltett, részint szép előadása, részint pedig az által, hogy az operátumot legmenthetőbb oldaláról védette. Azóta a ház egyik legmunkásabb tagja, jegyző, bizottsági előadó, törvényszerkesztő stb. A reformkérdésekben nem engedi magát fegyelmezni, s okt. 20-dikán a baloldallal szavazott; szeretik is őt ezen az oldalon is s ha néha átjön egy kis látogatásra, mindig megfogja egyik másik a kaputja sarkát, hogy méltóztassék állandóul letelepedni, szívesen csinálunk neki helyet.

Hunfalvy Pál.

Müvelt ember, de nagyon rendszeres szónok; majd minden beszédében benne van, hogy: először, másodsor, harmadsor.

Ivánka Imre.

A baloldal egyik brigadérosa; hadügyi és vasutkérdésekben valódi szakerő; általában világos és széttekintő fej; soha nem készül, hanem mindig rögtönöz; a mit mondani akar, azzal rendesen tisztában van, s

ezt aztán kategorice oda vágja; általában szeret jobbra balra vagdalkozni; nem kiméletes, de aztán maga sem érzékenyekedik.

Ivánka Zsigmond.

Rendesen olyan beszédekert tart, melyeket egy lélekzet alatt el lehet mondani; ha már két constructiója van, zavarba jő; hangja igen emlékeztet a közvasuti conducteurök sipjára, mikor a kocsit megindítják.

Jámbor Pál.

Szereti a fellengést, s a mint szerét teheti, a mezőkön „fehér árnyakat“ lát elvonulni. A hirlapbélyeg ügyében is poetikus beszédert tartott, de ennek meg volt a földi talaja s így igen sikerült. Előadása kissé ideges, de nem otthoniatlan.

Jókai Mór.

Majd minden beszédében van valami, a miről nem tudja az ember: komolyan van é mondva vagy tréfából; az egész mégis mindig jó hatást tesz; nagy baj vele szóvitába állani, mert ha nincs is igazsága, ellenét egy ötlettel nevelségessé teszi; Szász Károly is megfogadta, hogy soha se polemizál többé vele. Előadása határozottan legszebb az egész házban; hangja csengő, mégis férfias, mozdulatai nemesek és méltóságosak. Hanem könnyü neki — jegyezte meg valaki — a felesége tanítja be.

Juszth József.

A kérvényi bizottság elnöke; harmadfél éven át minden hó végén kérte a tisztelt házat, hogy a szabályok értelmében válaszsának új bizottságot. „Maradjon“ — kiálták harmincz hónapon át s ezt utóbb úgy megszokták, hogy most már ha más ügyben áll is föl, mindjárt rázendül, hogy „maradjon.“ Ez egyike a ház azon kedvenz tréfáinak, melyekkel magát a komoly tárgyalások közt fel szokta frissíteni.

Kandó Kálmán.

Nem szónok, de hatalmas ember, miniszterelnöki tanácsos és totumfac; ha gróf Andrásyt egyedül látják, okvetlenül mindenki azt kérdi: hát Kandó hol van? Ők ketten tesznek ki egy embert s mondják, hogy olyan esetekben, midőn ő excellentiája néha trétából tubákol, Kandó szokta magát helyette elprüszenteni. Másodszori megválasztatása sokáig emlékezetes marad, mert körülbelül annyian estek el benne, mint a monterot ondoi ütközetben. Hanem az csupa véletlenség volt, valamint az is bizonyára véletlenség, hogy Kandó főkor-tesei azóta mind igen jó állomásokra jutottak, ki kamrai ügyvéd lett, ki inspektor, ki ez, amaz. Ilyen véletlenségek vannak néha a világon.

Kardos Kálmán.

Szép miveltségű fiatal ember, a ki mindig azt hiszi magáról, hogy beteg, pedig egyéb baja sincs, mint-hogy — jobboldali.

Kautz Gyula.

Miniszteribb a minisztereknél is; volt rá eset hogy a kormány valami javaslatpontot elejtett, hanem ő mégis védelmeszte. Szeret támadni, hanem ha repostiroznak neki, nagyon csodálkozik. A professor-képviselőknek általában meg van az tulajdonságuk, hogy a házban is leczkéket adnak, s ha a padokból aztán visszaleczkéztetnek, ez által igen meg vannak lepetve, mert ez az iskolában nem szokás.

Keglevich Béla gróf.

Conversations-szónok; nem beszél, hanem beszélget; a páthoszt, — mely a mult időkből csakugyan kiállhatlanná lett — annyira kerüli, hogy teljesen erélytelen lesz; ő csakugy oda vet mindent, s akkor is mellőzi a gravitást, midőn erre szükség lenne. Egész politikai pályája olyan „tudnám, de nem akarom.“ Pedig

az a gondosan frizirozott fej sokat gondolkozott, s egy pár hirlapi czikke is, tömörsége, eszmegazdagsága által nagyon kiemelkedett a hirlapok köznapi hasábjáiból. Ezeket is valószínűleg csak úgy „jux-ból“ irta. Kár érte.

Kemény Zsigmond.

Tömérdek tudomány, nemes sziv s leirhatatlan szórakozottság; egyszer — azt mondják — a kiadó hivatalba ment a „P. Naplóra“ prenumerálni, ott mondták meg aztán neki, hogy hiszen tulajdonképen ő a „P. Napló“ szerkesztője; szereti a kényelmet, s a házban soha nem szónokol, csak az osztályokban, a hol ülve és szivarozva lehet beszélni.

Kerkápolyi Károly.

Sokat tanult, kedvetlen uri ember; egész előadásán valami szomorú gorombaság ömlik el, mely mindig ezt látszik mondani: „Hiszen én beszélek nektek, de ha voltaképen meggondolom, hát nem érdemes ám rátok egy szót is vesztegetni, hanem üsse kő, ha már itt álltok, mégis csak beszélek valamit.“ Czinikusnak látszik lenni, s nem a népszerűség, hanem a népszerűtlenséggel kokettirozik; alig várja, hogy egy új „szélső jobb“ alakuljon, azonnal oda megy.

Királyi Pál.

Egyike azon rögtönző képességeknek, kiket ha éjfélkor ébresztenek is föl, azonnal tudnak egy másfél óráig tartó beszédet mondani, a Suez kanális nemzetközi fontosságáról, a lipótvárosi kupoláról, vagy akár miről. 61-ben a „töltött káposzta“ egy kicsit torkán akadt, azóta tulovatos is lett, s a jelen országgyűlés alatt nem mint szónok, hanem inkább előadó gyanánt szerepel.

Klapka György.

Katonásan, röviden beszél, minden teketória nélkül; a kormánypártiak nagyon haragudtak rá, hogy a

védrendszeri javaslatot csak mint a kényszerűség postulatumát fogadta el; azok az urak ott azt akarnák, hogy a mostani állapotok fölött mindenki csak rajongni tudjon, s uton-utfélen hirdesse, hogy ennél már valami nagyobb boldogság nem lehet. — Klapka ezt nem teszi, sőt a reformkérdésekben mindig a baloldallal szavaz. Nem is lesz belőle hadügyminiszter.

Kovács László.

Vele próbálták meg az országgyűlési gyorsírókat; a ki az ő beszédét után képes írni, az aztán lestenografirozhatja a rokkapergést is. Ő a ház ügyes és tevékeny questorja s érti azt a csodatitkot, hogy tizenkét kenyérrel, akartuk mondani: karzatjegygyel, miként kell öt ezer éhezőt kielégíteni.

Kudlik István.

Elviselhetlen dialectusa van, úgy beszél, hogy: Tisztelt h o á z! — A verificatiók alkalmával „borzalom futá el tagjait, midőn a haza szent színe előtt első ízben felszólalt.“ Hamis páthosz és trencsini világnézet. A megyei kérdésben az országot a mamához, a megyéket a lányokhoz hasonlítja. Tulajdonképen nem rossz hasonlat, de ha komolyan, ájtatos képpel mondják el, kaczagást gerjeszt. Nemcsak az ő, hanem igen sokak hibája, hogy a tárgyhoz a hangot nem tudják megtalálni.

Lator Gábor.

A házban kevésbé, inkább az osztályokban szerepel, s a — delegatióban. Kapitális a hiányoznék, de nem igen tudja forgatni.

Lázár Kálmán.

Híres madárgyűjtő, illetőleg: ornitholog, a miért elnevezték a jobboldal Madarászának. Egyszer nyitlak beszédre ajkai, el is ment odáig, hogy: tisztelt képviselők! . . . hanem aztán a beszéd a vita hullámai közé veszett, s maig se le lehet tudni: korall volt-e az, vagy

fenékkavics. Mint referens rövid és szabatos s szívesen láttatik a tribuneon.

Lónyay Menyhért.

Par excellence miniszter; megsemmisítő phlegma, gyilkos nyugalom, mely csak a temesvári erdőkérdés első tárgyalásakor hagyta el; már a második vitánál ismét ő volt; mikor leghevesebben támadják meg, akkor csinálja vörös asztalkáján apróbb hivatali számadásait; s midőn a legnagyobb bombák patognak feje fölött, akkor szedegeti elő zsebéből a hurutcukrokat s kínálja vele szomszédait. Mint szónok, rendkívül rapid és biztos, de a formára nem sokat ügyel s majd minden beszédében tizszer előfordul az, hogy: „egyéb-iránt“. Heti politikai és szépirodalmi lapokat valószínűleg még nem látott, különben a bélyegvita alkalomával nem mondta volna, hogy stempli alá csak a politikai napi lapok esnek.

Luzsénszky Pál báró.

Régi időkből ránk maradt szelid öreg ur, de még mindig fiatal, valahányszor valamely jó ügyért kell lelkesülni. Mint szónok, rendesen röviden, de találón beszél, mint osztályelnök hosszú képeskedés nélkül, szeretetre méltóan prezideál. A kassaiak nem blamirozhatják magukat jobban, mintha követni fogják a P. N. kassai levelezőjének tanácsát és jövőre más képviselőt választanak.

Maczelláriu Illés.

Egykor szelid Bachbeamter, most dühös román agitátor; valaha a német nyelv községi és törvénykezési uralkodását is elfogadta, hanem a magyar országgyűlésen oláhul kezdett beszélni. Utoljára akkor láttuk és hallottuk, a midőn Horváth Boldizsárt a balázsfalvi pronuncziamentós hazafiak perbeidézése miatt interpellálta; azóta nincs többé! — Horváth Boldizsár által szétépettet; nem érdemlett ilyen szép halált.

Madarász József.

Gyönyörű hang, ritka előadási képesség s vékony tartalom; neki elég a legcsekélyebb gondolat is — a mit más talán incisum gyanánt használna — s ezt aztán olyan szógarnirunggal tudja körül venni, annnyi csinnal fölszervirozni, hogy a parlamentariss asztal vendégei mindig tetszéssel bölintanak, de a kik hust, tartalmat keresnek, éhen fognak maradni; a szónoklati formával nem gondol, honvédelmi beszédjét is akkor végezte be, midőn mi azt gondoltuk, hogy csak az exordiumon esett tul; a részek által kíván csillogni, nem pedig hatni az egész által. Alaphibájának látszik lenni, hogy nem bir mély meggyőződéssel; innét van, hogy ellenei sokszor kikaczagják; a mély meggyőződés mindig tiszteletet gerjeszt s ettől elég egy komoly tekintet, hogy a röhögőket rendre utasítsa, de a ki a nevetőkkel maga is mosolyog, míg néhány pillanattal előbb a haza kétségbeeséséről beszélt, engedjen meg, de kétségbeesésében nem hiszünk. — Parlamenti szereplésére károsan hatottak a méltóságtalan szövetkezések, petitiók, sat; a hangulat ellene fordult; ő ebben — kétségkívül a közszellem hanyatlását látja, mert nem tudja, vagy nem hiszi, hogy az elveknek életet csak jól választott eszközök kölcsönözhetnek s hogy azon halászokban is, kik a Rabbi szavait érvényesíték, volt egy kis ildom és politika. — Nem rég láttam, a mint két miniszter kezét szorított vele a házban. — Ugyan mi dolguk lehet azoknak Madarászszal? — kérdé egyik szomszédom. — Valószínűleg most köszönik meg neki, hogy a kormányt — malgré lui — ugy megerősítette — felelt vissza a kérdezett.

Majtényi Dezső.

A baloldali klubb jegyzője; szép készütségű sonorus hangú fiatal ember. Azon előadás után, melylyel legközelebb a honvédelmi minisztert interpellálta, többször is szívesen hallanánk.

Makray László.

Egy kicsit pathetikus, de formai érzékkel bíró szónok; mint ember, a megtestesült szerénység; gyümölcsültető herenhutinak gondolnók, ha köztudomásu dolog nem volna, hogy a dicső Bémnek egyik leghősibb katonája volt.

Mocsonyi Sándor.

Egy kis eleven nemzetiségi kérdés, a ki étteremi tényérunkat is valami kisebbségi indítvánnyal garnirozza körül s a képviselői diurnumot is románuul nyomtatott bankóban szeretné fölvenni. Különben csinos előadásu fiatal ember.

Miletics Svetozár.

A ház nemzetiségi koncertjeinek egyik első hegedüse, s így nem csoda, ha a ház szabályai ellenére is — mindig k o t t á b ó l hegedül; vezérczikkeit, melyeket a „Zasztavá“-ba ír, lefordíttatja magyarra s fölolvassa a tisztelt háznak, mely azokat emberfölötti türelemmel végig hallgatja; nagy nemzetiségi mesterkedő, de utoljára addig mesterkedett, hogy a legjobb mesterséget vesztette el: az ujvidéki polgármesterséget.

Molnár Pál.

Jó kis köpezös külségü jobboldalista, természetéhez illő flegmával; csak Deák Ferenczet ne dicsérje előtte senki, mert akkor mindjárt tűzbe jó, azt hiszi, hogy arra csak neki van kizárólagos privilégiuma. Mikor az „öreg ur“ beszél, hogy jobban lássa — pedig egy padban ül vele, mindig kijön a mediumra s oly ragyogóan büszke ábrázatot vet a baloldal felé, mintha azt, a mit az „öreg ur“ beszél, tulajdonképen ő mondaná.

Móricz Pál.

A baloldal egyik legszebb tehetsége, distinct, erélyes előadással, széles nézetkörrel és sok tárgyismerettel. Az országgyűlésnek — úgy szólván végére jött, de attól nem késett el, hogy szeretni és becsülni tanuljuk. Külsőjére nézve a legvirulóbb férfi, majd kicsattan az élettől, úgy hogy egy jobboldali humoros képviselő valódi kormányargumentumnak használta föl, tévén azon megjegyzést, hogy még se lehet az valami boldogtalan ország, a hol így néznek ki az elégedettek.

Nyári Pál.

Egyiránt hozzá szól a nemzetgazdasági, finanziaális és közjogi kérdésekhez; egyik téren sem otthonosan; egy kicsit halkán beszél, de ha tárgya elragadja, dörögni is tud. Így dörögte le okt. 20-án a kalvinista kanonokat s az egész üveglábon járó politikát, mely úgy akar reformokat létesíteni, hogy soha semmi érdeket se sértsen; — ugyan mi lett volna belőlünk — kérde Nyári, ha a 48-diki törvényhozás is mindenféle apró tekintetek által engedte volna magát korlátoztatni, mikor szabadult volna fel akkor a nép? létesült volna-e azon törvényeknek csak egy kis része is?.. — Ez egyike volt a legszebb beszédeknek, melyeket az egész országgyűlés folyama alatt hallottunk.

Nagy Ignác.

Demokrata gondolkozású baloldali képviselő, hanem azért oly napokon, mikor szólani készül, rendesen fölfriziroztatja magát. -- Náczi, ma megint föl vagy frizirozva, bizonyosan beszélni fogsz, — mondja neki szomszédja. És Náczi csakugyan föláll s tart egy erős beszédet az adóról, a honvédelemről, vagy a mi szönyegen forog. Nagy ellensége a folyósóról jövő czugluftnak, meg az opportunitásnak.

Patai István.

Hangja olyan rekedt, hogy az volt a világ legnagyobb komikuma, mikor most közelebb a nádudvari dalárda tiszteletbeli tagjává választották. Magasabb óratori igényei nincsenek, rendesen néhány szót beszél, de nem épen elmeél nélkül. Röviden szólók — kezdé minap egyik beszédét. — Éljen — kiáltott rá gunyosan a jobboldal. — No csak ne örüljenek az urak — reposztirozott Pista bácsi — röviden is meglehet mondani az igazságot.

Perczel Mór.

Nem fért már fejére az a sok babér, melyet oda a nemzet kegyelete fűzött, eljött haza és — letépte. Az egész mostani Perczel ebből áll: Kossuth ellen való dühig fokozódott gyűlölet s mérhetlen és nevetséges önimádás; a házban is csak mindig magáról beszél s conjugálja, hogy: én vagyok én, te vagy én s ő is csak én; valóságos concessio tőle, hogy megengedi, miszerint a világot az isten teremtette, nem pedig ő. Azt se tudjuk: indignálódjunk é rajta, vagy sajnálkozzunk. Eh! tegyük az utóbbit és menjünk odább.

Podmaniczky Frigyes báró.

Szép csengő hang s telyjes óratori rutin; még is ritkán beszél. Tanulhatnának rajta a ház azon szarkái, a kik, kell vagy nem kell, szüntelenül csörögnek s még aztán haragszanak, ha azt mondják nekik, hogy: hess! „eláll“!

Pulszky Ferencz.

A ház „Borsszem Jankója“, hivatása az ellenzékét napjában legalább ötször hatszor levigyorogni; nem jöhet a baloldalról egy szó, a mire ő frenetice ne kaczagjon, nem egy indítvány, módosítás, melyet valami grimaszszal ne kísérjen; lépten nyomon tombol, ingerkedik s nem kért ugy még a baloldal név szerinti sza-

vazást, hogy ő gunyos biztossággal azt ne kiáltotta volna: tessék! — Ha szólni akar, ostentációval szalad a jegyzőhöz s helyére mint egy kis gnóm — keresett ügyetlenséggel s összehuzott nyakkal hömpölyög vissza. Szép, mégtévedett elme, mely magának ilyen apró cizmusban tetszeleg.

Ráday László gróf.

Fiatal ember, de a ki nem csak reményeket nyújt; biztos tehetség, kit a baloldal már egyes pártindítványokkal is előre mer küldeni s ő erkölcsi győzelemmel hozza vissza a rábizott lobogót; gyors ítélőképességgel bír s szilárd megállapodással; előadása nem csillogó, de sok melegség és meggyőző erő van benne. Szép jövő vár rá. Előre!

Simonyi Lajos.

A baloldal fiatalabb erői közül való; egy kicsit rideg s tultárgyilagos, de jobban szeretjük így, mintha azon álmjárok közé tartoznék, a kik magasabban járnak ugyan, de egyszersmind örökös félelemben tartanak bennünket, hogy nyakunk közé pottyannak; polemizálni is szeret és tud, erre ugyan nem elég éles, de bír bizonyos dilemmatikus pointekkel, melyek nem tévesztik hatásukat.

Somossy Ignác.

Szintén egy a balközép jobbjaiból; csendes és szerény egész megjelenésében s még is mindig figyelemmel hallgatják, még akkor is, midőn — mint a közös ügyek tárgyalásánál — előtte az „öreg ur“ beszélt; nagy odaadással kíséri a törvényjavaslatok részletezését s gyakran bukkan föl, hogy igazítson valamit.

Somsich Pál.

A ház egyik legkitünőbb rögtönzője; alig van rá eset, hogy a vitára készüljön s ha igen: akkor is az eleje vagy vége bizonyára alkalmi polemia lesz; beszédein van bizonyos klasszikai íz s az egészet valami

egészséges hegyi levegő lengi által, de a mely néha nagyon is hideg s egy kis lelki hurutot is okoz; szereti az alternatívák fölállítását, de nem mindig szerencsével teszi ezt; például egy vasuti kérdésnél azt mondta, hogy az ellenzék csak gáncsolja a kormány vállalkozóit, pedig csak kettőt tehet: vagy jobbat állítani elő, vagy elfogadni a kormányi vállalkozókat. De ez nem így van; a színházban is gáncsoljuk a rossz énekesnőket, hisszük is, hogy vannak a világon jobbak, de ezek megszerzése nem a mi kötelességünk, hanem az inténdésé. *Fiat aplicatio.*

Svastics Gábor.

Nevezetes ember, pedig egyszer sem beszélt; azért nevezetes, mert jobboldali képviselő létére is gyakran mer a baloldal javaslataira szavazni; így a szalinascheinknál, a hírlapbélyegnél, dohánymonopoliumnál, és szent szék kérdésénél, sat. Becsüljük benne a gondolkodást s a véleményfüggetlenségi erőt.

Szász Károly.

Erős hangú csalogánya a jobboldalnak; ezelőtt nagyon is gyakran zengedezett, de mióta minisztertanácsosi fészket megrakta, egészen elnémult. Sok oldalú és érdemű ember. Noha hivatalnok, kétszer a kormánypropositiói ellen szavazott; Andrassy erre fennhangon azt mondta, hogy: szép!

Szentiványi Károly.

A mi keveset csemetető, nagyon is jó s az ülés végén valamit mindig elfelejtő, különben pedig általánosan szeretett elnökünk. Erőtéljes hanggal s szép dialectussal bír s valóban inkább szónoknak, mint elnökeknek született; mint ilyen, a tárgyalások hosszú folyamata alatt gyakran ellankad, de ha összeszedi magát, erőt és méltóságot is tud kifejteni; ilyen volt — hogy csak egyet említsünk — azon jelenet, midőn Maczellariut, ki a házban olámul kezdett beszélni, fölindulástól remegő,

de még is szilárd hangon rendre utasította; figyelmeztetem — ugymond — a szónokot, hogy országosan hozott s királyilag szentesített törvényeink szerint a házban egyedül az állam nyelvén lehet szólani. — Általában a dolgok rendes folyamában kevésbé van helyén, mint az ünnepélyesebb momentumoknál, midőn tere nyílik a páthosznak.

Szilády Áron.

Római arcvonások, Marfori-szakáll s gyönyörű férfias mély hang; ritkán beszél, de világosan és tömörséggel, mint a ki eleget gondolkozott; az adóbehajtási törvények tárgyalása alkalmával tüzesen védte a baloldali álláspontját s tapsok közt fejezte ki azon kívánatát, hogy a pénzügyér Magyarország minisztere, ne pedig a financzok generalissimusa legyen.

Szlávy József.

Wenkheim miniszter alteregója; rokonszenves, rövidre nyírott szürkülő fej s értelemről sugárzó tekintet; a kormány állását mindig a legügyesebben választott positiokból védelmezi s inkább kis tért ölel át, csak hogy megtámadhatlan legyen; előadása követelés nélküli, de tele van rábeszélő vénával s nagyon jól jelmezte az a baloldali képviselő, a ki egyszer hátunk mögött azt a tréfás megjegyzést tette rá, hogy: ugy beszél, mintha tökéletes igazsága lenne. Izmos parlamenti erő.

Szontagh Pál.

Egy itt maradt rész Madách Imréből, kinek legjobb, ugy szólván, egyedüli barátja volt; az irodalmi szín vezérczikkein, valamint beszédein is meglátszik; izlés, formaszereget, szabatoság nyilatkozik mindakettőben; hangja kissé tompa, de van előadásában valami benső kellem, a mi vonz; alakja már elgömbölyödött, de tekintete most is az égiekkel társalog; a működő osztályoknak egyik leghasznosabb tagja.

Tinku Ábrahám.

Parodiája a „nagyobb“ nemzetiségi képviselőknek, a kik már magukban is parodiák. Egyszer a magyar parlamentet kórháznak nézte s elkezdett benne értekezést tartani a „titkos betegségek“-ről; sikerült is neki oly vihart idézni elő, minőt a házban alig láttunk s melynek rá nézve is akkora hatása volt, hogy másnap bocsánatot kért a „nyelvhibáért.“ Hanem nehéz az ilyen határozottabb baklövésekre kadenciát találni.

Tisza Kálmán.

Alakjára nagyon illik az, a mit Lamartine mond egyik girondistájáról: „borongó, mint a sejtelem és gondolkozó, mint egy rendszer.“ Szónoklata sem az a kihívó, daczos, a mint ezt a kezdetlegesség képzei az ellenzéki vezérről; semmi zaj, semmi frázis; gondolatai gyorsan öltenek formaalakot s aztán nyugodt, majd nem hideg biztossággal fejlődnek ki s midőn néha szónokukat elragadják, ő maga pirul el, hogy miként engedte magát elragadtatni; kezében nem suhogó fring a van, hanem hajlékony vitéz, de a mely amannnál sokkal félelmesebb. Nem szereti az eláradást, beszédei sokkal compactabbak s inkább keveset markol, csak hogy ellenfelei a kilátszható részekbe ne kapaszkodhassanak; azért is van, hogy soha nem tudják megczáfolni, csak elferdíteni; hangja gyenge, de nem csendés nélküli s hordozásában sok ugyan az igénytelenség, de nem annyi, hogy nélkülözné a méltóságot. Mint pártvezér ovatos, körültekintő s kicsinykedés nélküli, de kérlelhetlen ott, a hol a párt alapelvei érintetnek; egy szóval olyan, a minőnek a mai ellenzék vezérének kell lennie.

Tóth Vilmos.

Sámsonnak hajában feküdt, neki hangjában fekszik ereje; mindenesetre szép, érczes hangja van s nagyon alkalmas a „nem úgy van“, „nem áll“ s több eféle

kormánypárti kórusokba. Jó színész vészett el benne, mert beszédeit, különösen pedig élczesb megjegyzéseit oly mimikával tudja előadni, mintha azok épen pillanatilag születtek volna s nem lennének a leggondosabban betanulva; e beszédektől nem lehet megtagadni bizonyos külső csint, de midőn emelkedni akar, szárnyai, mint a fagyott tűzokéi, mindjárt a földet verik. Ő is bensően hiszi a mester szavait, hogy „a mit ohajtottunk, mindent megkaptunk“ s az oppositio ellenében nagyon türelmetlen, sőt néha inparlamentáris.

Trefort Ágoston

Kis, keserű arcú fekete ur; mint szónoknak nincs szerencsés organuma, de választóihoz intézett egy pár pronunciamentójában oly kifejezési erő van, a mit kiválóbb elmék is irigyelhetnek tőle; nemzetgazdászati talentum s tulboldog a kiegyenlítésben, mely csendesb álmainak valósulást adhat; ha egy új országczimert csinálnánk s bele kardot, vagy gereblyét kellene tennünk, okvetlen az utóbbit választaná; sokat érintkezett a nagy világgal, de nemzeti előitéleteinket tiszteli, noha sokért nem adná, ha már mindanyian cзыlinderben járnánk. Mint a 8-dik osztály elnöke buzgó, katonás s a vélemények sommálásában igen szabatos.

Várady Gábor.

Gyönyörű hang, nemes előadás, de mindig van benne valami, a mi nagyon elegiaszerű s akkor is borongást idéz elő, midőn hitet akarna ébreszteni; bő tárgyismeret, teljes biztosság s még is inkább költői, mint parlamenti je lenség; a baloldal vezérkarából való s ő tette e részről Fiume visszacsatolásának indítványát, de ebben is több volt a báj, mint az erő; a tévedéseken inkább sajnálkozni tud, mint haragudni s inkább szereti megnyerni az ellenfélt, mint legyőzni. Mindenesetre speciális talentum s méltó azon figyelemre, melylyel a ház, midőn fölkel, mindannyiszor megtiszteli.

Vidats Janos.

Szörnyü alázatos hangon szokott beszélni, mintha valamiért engedelmet kérne, pedig rettenetes erős dolgokat mond s a jobboldalon már félnek, mikor föláll, mert a mult fátylainak szellőztetésében igen kiméretlen s a recriminációkra nagyon hajlandó; az elnök egy párszor rendre is utasította, mire hangja még alázatosabb lett s aztán még keményebb dolgokat mondott; a muszkavezetést, az abszolút hatalommal folytatott kettőtirozásokat, sat, most se tudja megbocsátani s ha csak szerét teheti, oda vágja az illetőknek; szivós, makacs jellem; a bundát, a mit egyszer magára vett, sehogy se akarja letenni, csalékonynak tartja az időjárást s ha egyszer a nap valóban kisütne, tán még akkor se tenné le, mert meg van írva, hogy: még is bunda a bunda.

Zichy Antal.

Szép műveltségű, fiatal, ideges szőke ember, tele tartózkodás és ovatossággal; valódi politikai lyrikus, ki az ellenvélemények falait is jerikói harsona helyett szelid hárfaszóval oppugnálja; kormánypárti Dávid, ki azonban parittyájába nem tesz patakkövet, mert az igen kemény anyag; nem is oly kegyetlen, hogy az ellenzéki Goliáthok fejét levágja, elég, ha mint előadó, harcra száll velük s a küzdterét a kormánypárt s néha a miniszterek tapsai közt hagyja el; tartozunk azonban megjegyezni, hogy ezen szelidség nála inkább a modor, mint az elvek félénksége; a jobboldalon ő az egyedüli ember, a ki 61-ben is azt mondta, a mint most s szép erkölcsi bátorsággal viselte el a lezugatást azoktól, a kik jelenleg tapsolják.

Zsedényi Ede.

Ha a római követség nagy költségeit kell megszavazni a delegatióban, akkor opponál, de a kormányzás költségeinek megszavazásában kevésbé akadémikus; szóval: felekezeti kérdéseknél szélső bal, kormány-

zatiaknál szélső jobb. Sok gyakorlottsága, képessége és distinct előadása van, de nagyon hajhássza a gravitást s az r-eket a fülsértésig triplázza.

Zichy Ferdinand.

A 61-diki országgyűlésen határozatpárti képviselő, később helytartósági alelnök; most a jobboldallal tart, kivéve a nemzetgazdasági és pénzügyi kérdéseket, melyekben örömezzel opponál. Egy ülés alatt —gh— barátunk a következő verset rögtönözte rá, melyet hogy szerény füzetünkben egy kis költemény is legyen, de mert különben is elmés kis mű, itt közlünk:

Szeretne ő miniszter lenni,
Miként már volt is egyik őse,
Kész a baloldallal is menni.
Csak vigye őt vállán előre.

Nevének már is jó hangzása
A pénzügyek történetében,
Kísérte azt a nép áldása
A devaluatio évében.

Szólt: „Vare redde legiones“
A római rég mult időben:
Mondhatjuk tán közel jövőben,
Mi: Zichy redde milliones.

